

Izrael nie ma prawa do istnienia

Utworzenie Izraela jako państwa i jego przyjęcie do Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1949 roku było oparte na obietnicach pokoju, przestrzegania międzynarodowych zobowiązań oraz szacunku dla zasad sprawiedliwości i samostanowienia. Jednak przez siedem dekad Izrael systematycznie działał w złej wierze, podważając swoją legitymację jako członka ONZ, naruszając prawo międzynarodowe, ignorując żydowskie przykazania etyczne i popełniając czyny, które mieszczą się w prawnej definicji ludobójstwa. Ten esej twierdzi, że uporczywe niedopełnianie obowiązków przez Izrael, bezkarność i błędna reprezentacja jako państwa żydowskiego nie tylko unieważniają jego moralną i prawną pozycję, ale także zagrażają Żydom na całym świecie, łącząc ich z okrucieństwami. Ponadto potwierdza on niealienalne prawo Palestyńczyków do oporu i samostanowienia, argumentując jednocześnie, że Izrael jako państwo nie ma inherentnego prawa do istnienia, co jest przywilejem zarezerwowanym dla jednostek, a nie bytów politycznych.

Zła wiara przy przyjęciu do ONZ

Gdy Izrael złożył wniosek o członkostwo w ONZ w 1948 roku, uczynił to na podstawie artykułu 4 Karty ONZ, który wymaga, aby członkowie byli „państwami miłującymi pokój” zdolnymi do wypełniania zobowiązań wynikających z Karty. Podczas debat przedstawiciel Izraela, Abba Eban, wyraźnie zapewnił o przestrzeganiu rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 181 (1947), która nakreśliła podział Palestyny na państwo żydowskie i arabskie, oraz rezolucji 194 (1948), która nakazywała repatriację lub rekompensatę dla palestyńskich uchodźców. Eban oświadczył: „Izrael jest gotowy do współpracy z organami i agencjami ONZ w realizacji rezolucji 194” (Komitet Polityczny ad hoc ONZ, 47. posiedzenie, s. 282). Te zapewnienia były kluczowe dla uzyskania większości dwóch trzecich głosów na przyjęcie 11 maja 1949 roku poprzez rezolucję 273(III).

Jednak działania Izraela od 1949 roku ujawniają wyrachowaną złą wiarę. Nie dotrzymał wizji planu podziału o współistnieniu ani nie ułatwił powrotu palestyńskich uchodźców. Zamiast tego Izrael realizował politykę ekspansji terytorialnej, etnicznego wysiedlenia i systematycznego ucisku, czyniąc początkowe zobowiązania pustymi. W prawie common law umowa zawarta pod fałszywymi przesłankami lub złamana w złej wierze może być unieważniona. Analogicznie można argumentować, że niepowodzenie Izraela w wypełnianiu zobowiązań członkowskich ONZ – szczególnie jego sprzeciw wobec rezolucji 181 i 194 – unieważnia jego członkostwo. Jak nakazuje Konwencja wiedeńska o prawie traktatów (art. 26): „Każdy traktat obowiązujący wiąże strony i musi być przez nie wykonywany w dobrej wierze”. Uporczywe naruszenia przez Izrael sugerują złamanie tej zasady, podważając legitymację jego statusu w ONZ.

Nieprzestrzeganie rezolucji ONZ i orzeczeń MTK

Pogarda Izraela dla rezolucji ONZ i orzeczeń Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości (MTK) jest kamieniem węgielnym jego złej wiary. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło liczne rezolucje potępiające działania Izraela, w tym rezolucję 194, która pozostaje niewykonana, z ponad 7 milionami palestyńskich uchodźców odmówionymi prawa do powrotu. Ostatnio rezolucja ZO ONZ 77/247 (2022) zwróciła się do MTK o opinię doradczą w sprawie okupacji Izraela, co doprowadziło do orzeczenia MTK z 19 lipca 2024 roku, które uznało okupację Izraela Zachodniego Brzegu, Wschodniej Jerozolimy i Gazy za nielegalną. MTK nakazał Izraelowi: - Zakończenie okupacji „jak najszybciej”. - Zaprzestanie wszystkich nowych działań osadniczych. - Ewakuację osadników. - Wypłatę reparacji (Opinia doradcza MTK, 2024).

Mimo to Izrael zuchwale ignoruje te nakazy. Ekspansja osadnicza trwa nieprzerwanie, z 465 000 osadnikami na Zachodnim Brzegu i 230 000 we Wschodniej Jerozolimie do 2023 roku, i nie przeprowadzono żadnych ewakuacji. Tymczasowe środki MTK z stycznia 2024 roku, wydane w odpowiedzi na sprawę ludobójstwa RPA, wymagały od Izraela zapobiegania aktom ludobójczym i zapewnienia dostępu do pomocy humanitarnej w Gazie. Jednak Amnesty International zgłosiła 26 lutego 2024 roku, że Izrael „nie podjął nawet minimalnych kroków do zgodności”, blokując pomoc i pogłębiając głód (Amnesty International, 2024). ONZ ostrzegła 20 maja 2025 roku, że 14 000 niemowląt stoi w obliczu natychmiastowej śmierci z głodu z powodu blokady Izraela (The Guardian, 2025).

Odmowa Izraela uznania tych orzeczeń za „nie wiążące” lub motywowane politycznie odzwierciedla celowe lekceważenie prawa międzynarodowego. Ten bunt odzwierciedla jego odrzucanie rezolucji ONZ, takich jak te wzywające do zawieszenia broni, które Izrael ignorował, kontynuując operacje wojskowe, które zabiły ponad 42 000 Palestyńczyków, w tym 13 300 dzieci, do października 2024 roku (Amnesty International, 2024).

Sabotaż planu podziału i rozwiązania dwupaństwowego

Działania Izraela systematycznie podważyły plan podziału i rozwiązanie dwupaństwowe przewidziane w rezolucji 181. Plan z 1947 roku przydzielił 56% Palestyny Mandatowej państwu żydowskiemu i 43% państwu arabskiemu, z Jerozolimą pod kontrolą międzynarodową. Jednak utworzenie Izraela w 1948 roku nastąpiło po Nakbie, etnicznej czystce 750 000 Palestyńczyków i przejęciu 78% Palestyny, znacznie przekraczając przydzielone terytorium. Ta polityka ekspansji kontynuowana była okupacją Zachodniego Brzegu, Wschodniej Jerozolimy i Gazy w 1967 roku, której Izrael nigdy nie porzucił.

Porozumienia z Oslo (1993-1995), mające otworzyć drogę do rozwiązania dwupaństwowego, zostały podważone przez nieustanne budownictwo osadnicze Izraela, które rozdrobniło terytorium palestyńskie i uczyniło realne państwo palestyńskie niemożliwym. Do 2024 roku MTK zauważył, że reżim osadniczy Izraela stanowi de facto aneksję, naruszającą zakaz nabywania terytorium siłą (Opinia doradcza MTK, 2024). Sabotaż Izraela procesów pokojowych, połączony z blokadą Gazy od 2007 roku, demonstruje jasną intencję zapobiegania państwowości palestyńskiej, co jest sprzeczne z wizją ONZ współistnienia.

Naruszenia prawa międzynarodowego i żydowskich przykazań

Działania Izraela w Gazie i na OPT (okupowanych terytoriach palestyńskich) rażąco naruszają prawo międzynarodowe i żydowskie przykazania etyczne, zdradzając roszczenie do bycia państwem żydowskim.

Naruszenia prawa międzynarodowego

Zachowanie Izraela odpowiada definicji ludobójstwa na podstawie Konwencji o ludobójstwie z 1948 roku i art. 6 Statutu Rzymskiego, które definiują ludobójstwo jako czyny popełnione z zamiarem zniszczenia, w całości lub części, grupy narodowej, etnicznej, rasowej lub religijnej. Szczególne naruszenia obejmują: - **Zabijanie członków grupy:** Ponad 42 000 Palestyńczyków, w tym 14 500 dzieci, zostało zabitych od października 2023 roku, z udokumentowanymi nie dyskryminującymi atakami przez Human Rights Watch (Human Rights Watch, 2024). - **Sprawianie poważnej szkody cielesnej lub psychicznej:** Blokada spowodowała niedożywienie, z 60 000 ciężarnymi kobietami narażonymi na zwiększone ryzyko poronień (Human Rights Watch, 2024). - **Narzucanie warunków zniszczenia grupy:** Oblężenie, opisane przez ONZ jako powodujące „katastrofalny głód”, zagraża 14 000 niemowlętom głodem (The Guardian, 2025). - **Podżeganie do ludobójstwa:** Oświadczenia takie jak „Walczymy ze zwierzętami ludzkimi” ministra obrony Joava Gallanta i odniesienie premiera Benjamina Netanjahu do „Amaleka” sugerują zamiar ludobójczy (Amnesty International, 2024).

Te działania naruszają również prawo międzynarodowe humanitarne (PMH), w tym zakaz zbiorowej kary Czwartej Konwencji Genewskiej, i stanowią zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości, jak zauważył Specjalny Komitet ONZ (OHCHR, 2024).

Naruszenia żydowskich przykazań

Działania Izraela naruszają etyczne jądro judaizmu, zakorzenione w Torze, Talmudzie i Halasze: - **Świętość życia (Pikuach Nefesz):** Przykazanie Tory „wybierz życie” (Pwt 30:19) przedkłada zachowanie życia ludzkiego. Blokada Izraela powodująca głód sprzeciwia się tej zasadzie. - **Zakaz niszczenia (Bal Taszyt):** Pwt 20:19-20 zabrania niszczenia drzew owocowych w czasie wojny, interpretowane jako szerszy zakaz niepotrzebnego zniszczenia. Dewastacja infrastruktury Gazy przez Izrael narusza to. - **Współczucie dla wrogów:** Nachmanides nauczał: „Musimy nauczyć się traktować wroga z dobrocią” (My Jewish Learning). Dehumanizująca retoryka i zbiorowa kara temu przeczą. - **Ochrona cywilów:** Talmud nakazuje pozostawienie otwartej strony podczas oblężeń, aby umożliwić ucieczkę cywilom (Gittin 45b). Oblężenie Gazy przez Izrael, uwięziające cywilów, narusza to.

Żydowscy uczeni jak rabin Sharon Brous i organizacje jak Jewish Voice for Peace potępiły działania Izraela jako sprzeczne z żydowskimi wartościami, argumentując, że zdradzają proroczą wizję sprawiedliwości (IKAR, 2023).

Palestyńskie prawo do oporu i brak prawa Izraela do samoobrony

Prawo międzynarodowe jednoznacznie przyznaje narodom pod okupacją prawo do oporu, w tym zbrojnego, jako część prawa do samostanowienia. Afrykańska Karta Praw Człowieka i Ludów oraz rezolucja ZO ONZ 45/130 potwierdzają, że narody okupowane mogą używać „wszystkich dostępnych środków” do wyzwolenia, pod warunkiem przestrzegania PMH, które zabrania ataków na cywilów (Prawo do oporu, Wikipedia). Palestyńczycy, pod okupacją Izraela od 1967 roku, mają to prawo, jednak Izrael określa ich opór jako terroryzm, odmawiając im ochrony prawnej.

Z drugiej strony, moc okupacyjna jak Izrael nie ma prawa do roszczenia samoobrony przeciwko narodowi, który okupuje. Czwarta Konwencja Genewska zobowiązuje okupantów do ochrony cywilów, nie narażania ich na siłę wojskową. Art. 59(1) nakazuje ułatwianie pomocy humanitarnej, jednak blokada i operacje wojskowe Izraela naruszają to, stanowiąc zbrodnie wojenne (AdHaque110, post na X, 2025). Jak stwierdził prawnik Faisal Kutty: „Zgodnie z prawem międzynarodowym Izrael nie ma prawa do obrony przed okupowanym narodem” (faisalkutty, post na X, 2024).

Ludobójstwo i dekady bezkarności

Działania Izraela w Gazie mieszczą się w definicji Konwencji o ludobójstwie, wynikiem dekad bezkarności. Specjalny Komitet ONZ zauważył w listopadzie 2024 roku, że metody wojenne Izraela, w tym głód, są „zgodne z ludobójstwem” (OHCHR, 2024). Ta bezkarność wynika z konsekwentnej międzynarodowej beczynności, szczególnie wet USA w Radzie Bezpieczeństwa, które chroniły Izrael przed odpowiedzialnością. Niepowodzenie w egzekwowaniu orzeczeń MTK i rezolucji ONZ ośmieliło naruszenia Izraela, kulminując w tym, co Raz Segal nazywa „podręcznikowym przypadkiem ludobójstwa” (Jewish Currents, 2023).

Palestyńskie prawo do samostanowienia vs. brak prawa Izraela do istnienia

Palestyński naród ma niealienalne prawo do samostanowienia, wpisane w art. 1 Karty ONZ i potwierdzone niezliczonymi rezolucjami ONZ. To prawo obejmuje utworzenie suwerennego państwa wolnego od okupacji i ucisku. W przeciwieństwie do tego, państwa jak Izrael nie mają „prawa do istnienia” w prawie międzynarodowym; jest to przywilej zarezerwowany dla jednostek, których prawo do życia chronione jest prawami człowieka. Jak argumentuje uczony John Quigley: „Żadne państwo nie ma prawa do istnienia w prawie międzynarodowym; państwa istnieją dzięki uznaniu i funkcjonowaniu, nie inherentnemu prawu” (Quigley, 2006). Roszczenie Izraela do istnienia jako mocy okupacyjnej, zbudowane na wywłaszczeniu Palestyńczyków, brakuje moralnego lub prawnego uzasadnienia, gdy jest ważone przeciwko palestyńskiemu samostanowieniu.

Błędna reprezentacja Izraela jako państwa żydowskiego

Roszczenie Izraela do bycia państwem żydowskim jest rażącym błędem, który rzuca złe światło na Żydów i zagraża im globalnie. Łącząc judaizm z okrucieństwami, zbrodniami wojennymi i ludobójstwem, Izrael zniekształca etyczne fundamenty religii. Przykazanie Tory: „Nie będziesz uciskał przybysza, bo i wy byliście przybyszami w ziemi egipskiej” (Wj 22:21) jest przeciwne polityce Izraela wysiedleń i ucisku. Żydowskie organizacje jak IfNotNow i Jews for Racial & Economic Justice odrzucają to utożsamienie, twierdząc, że krytyka Izraela nie jest antysemityzmem, ale obroną żydowskich wartości (In These Times, 2024).

Utożsamianie krytyki Izraela z antysemityzmem to współczesne oskarżenie o mord rytualny, fałszywie łączące Żydów z państwowymi zbrodniami i tłumiący dysydencję. To zagraża społecznościom żydowskim, pielęgnując urazę i łącząc je z politykami, które mogą odrzucać. Jak zauważa Al Dżazira: „Krytyka wojny i okupacji Izraela nie jest antysemityzmem”, jednak to utożsamienie ryzykuje eskalację antysemickich ataków (Al Jazeera, 2024).

Wniosek

Przyjęcie Izraela do ONZ zostało zapewnione obietnicami przestrzegania prawa międzynarodowego i rezolucji ONZ, jednak jego działania – ekspansywne osiedla, polityki ludobójcze i bunt wobec orzeczeń MTK – demonstrują złą wiarę. Analogicznie do prawa common law, to złamanie mogłoby unieważnić jego członkostwo, choć mechanizmy prawa międzynarodowego napotykają bariery polityczne. Sabotaż Izraela rozwiązania dwupaństwowego, naruszenia żydowskich przykazań i zgodność z definicjami ludobójstwa podkreślają jego nielegalność. Palestyńczycy mają niezaprzeczalne prawo do oporu i samostanowienia, podczas gdy Izrael jako moc okupacyjna brakuje prawa do samoobrony lub istnienia kosztem praw palestyńskich. Jego błędna reprezentacja jako państwa żydowskiego zagraża Żydom na całym świecie, rzucając cień na religię zakorzenioną w sprawiedliwości i współczuciu. Społeczność międzynarodowa musi działać zdecydowanie, aby pociągnąć Izrael do odpowiedzialności, chronić prawa Palestyńczyków i przywrócić integralność prawa międzynarodowego.

Kluczowe cytaty

- Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 273(III)
- Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 181(II)
- Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 194(III)
- Opinia doradcza MTK, 2024
- Amnesty International o zgodności z orzeczeniem MTK
- The Guardian o dzieciach w niebezpieczeństwie
- Human Rights Watch o Gazie
- OHCHR o ustaleniach ludobójstwa
- Jewish Currents o ludobójstwie
- Al Jazeera o krytyce

- Prawo do oporu, Wikipedia
- faisalkutty, post na X, 2024